

Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2017

Artiklarna nedan handlar om Turkiets skamliga angrepp på de kurdiska delarna av Syrien, en attack som understöds av den s k Fria Syriska Armén i området, samt även oppositionens politiska gren, Syriska Koalitionen. Ett beklämmande skådespel!

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under de senaste månaderna (nyaste först):

[Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2018](#), [Vänsterpress om Iran – januari 2018](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av december 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – december 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – november 2017](#) och [Vänsterpress om irakiska Kurdistan – november 2017](#)

Se även: [De syriska kurdernas geopolitik och det militära samarbetet med USA](#) av Ercan Ayboga.

Martin Fahlgren 29/1 2018

Innehåll

Arbetaren	1
<i>"Galet företag med oöverskådliga följder"</i>	1
eFOLKET	2
<i>NATO-landet Turkiet invaderar de kurdiska områdena i Syrien</i>	2
<i>Den turkiska invasionen in i Syrien får NATO-stöd</i>	4
Flamman	5
<i>"De kommer tvingas tillbaka dit där de började"</i>	5
Internationalen	7
<i>Solidaritet med kampen mot Erdogans aggression!</i>	7
<i>Fred, bröd och frihet åt folket i Afrin, Ghouta och Aden</i>	8
Offensiv	9
<i>Turkiets blodiga invasion</i>	9
Proletären	11
<i>Andra stater måste lämna Syrien och dess folk ifred!</i>	11
Revolution	13
<i>Stöd Syriens kurder mot turkisk invasion!</i>	13

Arbetaren

”Galet företag med oöverskådliga följder”

Axel Green

Arbetaren 24/1 2018

Turkiet har inlett en offensiv mot den kurdiskkontrollerade Afrinregionen i Syrien – ett initiativ som storspelarna i Syrienkonflikten motsatt sig, officiellt. Men enligt Umut Özkırmılı, gästprofessor vid Lunds universitet, måste offensiven ha skett med Rysslands godkännande.

Turkiets president Recep Tayyip Erdoğan har gjort verklighet av sitt hot om en storskalig militär offensiv mot den kurdiskkontrollerade Afrinregionen i Syrien.

Hans mål är enligt honom själv, att rensa regionen på ”terrornästen”, vilket han exemplifierat med Afrin och Menbij.

– Det är förstås lite löjligt med tanke på att de tidigare kontrollerades av IS, vilkas nästen uppenbart inte krävde intervention. Men jag skulle säga att de flesta förstår att det handlar om att förhindra bildandet av en sammanhängande autonom region kontrollerad av YPG/PYD längs hela den turkisk-syriska gränsen, säger Umut Özkırmılı, gästprofessor på Centrum för mellanösternstudier vid Lunds universitet.

Även om de turkiska insatserna är riktade mot kurdiska mål kommer de med stor sannolikhet få mer långtgående konsekvenser för det instabila läget. Samtliga storpolitiska spelare i landet, Assadregimen, Ryssland och USA har officiellt motsatt sig Erdoğanns planer. En turkisk delegation till Moskva som skulle söka stöd för operationen kom hem tomhänta. USA har rätt Turkiet att i stället fokusera på kampen mot IS och den syriska regeringen hotar med militärt svar vad de anser vara en kränkning av landets suveränitet.

– Vi varnar det turkiska ledarskapet att om de inleder militära insatser i Afrinområdet kommer de att betraktas som en aggressionshandling, sade Syriens vice utrikesminister Faisal Meqdad vid en pressträff, rapporterar turkiska Hürriyet.

Men det kan konstateras att vid denna artikels författande hade ingen av aktörerna vidtagit några åtgärder att stoppa invasionen. Enligt Umut Özkırmılı kan inget av de officiella uttalandena från aktörerna tas som annat än just officiella – bakom kulisserna verkar beskedet vara andra. Enligt Özkırmılı råder det ingen tvekan om att Ryssland, trots invändningarna, gett Turkiet grönt ljus.

– Det är uppenbart att ett inofficiellt avtal slutits mellan Ryssland och Turkiet. I vilket syfte och under vilka villkor vet vi inte. En teori som lanserats är att ryssarna skulle låta Turkiet ta över Afrin och sedan överlämna det till Assad. Det är också vad kurderna hävdar. Men allt är bara teorier.

Är det inte möjligt att Erdoğan agerar självständigt?

– Nej, det är faktiskt inte ens tänkbart. Erdoğan är galen, men också pragmatiker. Du kan spela ut ryssarna mot amerikanerna, men du kan inte spela ut båda två, säger Umut Özkırmılı.

Ingmar Karlsson, författare och kollega till Umut Özkırmılı vid Lunds universitet, föreslår att Recep Tayyip Erdoğan kan ha som motiv att provocera fram en brytning mellan USA och deras allierade YPG.

– Han vill provocera fram en situation där ryssar och amerikaner gemensamt sätter sig ned och hanterar YPG. Erdoğan attackerar visserligen en av USA:s allierade, men min prognos har länge varit att kurderna i Syrien blir de första offren i en uppgörelse om hur man ska lösa Syrienfrågan. Det här kan vara ett sätt att försöka pressa fram samtal på högre nivå för att

komma fram till lösning för hur norra Syrien ska se ut, säger han.

Dessutom, menar Ingmar Karlsson, är YPG i verkligheten långt ifrån någon naturlig allierad med USA på grund av sin frihetligt socialistiska ideologi.

– I valet mellan en öppen konflikt med Nato-medlemmen Turkiet och en gerilla med en ideologi som går på tvärs mot allt vad USA står för tror jag realpolitiken kommer att ta över. Förr eller senare ska norra Syrien hanteras, och även att Assad sitter kvar vid makten, säger Ingmar Karlsson.

Men oavsett motiv och vem som gett sitt godkännande anser Umut Özkırmılı att invasionen är ”ett galet företag” som kommer att få konsekvenser för utvecklingen i regionen. Skulle Turkiet dessutom även attackera Menbij, som står under amerikanskt inflytande, vilket Erdoğan lovat, spetsas situationen till ytterligare.

– Följden av en överenskommelse mellan Ryssland och Turkiet kommer ju att visa sig, men turkarna kommer i alla fall inte kunna ockupera och stanna kvar i Afrin. Det kommer ingen part att tillåta. Kurderna kommer att göra hårt motstånd och förlorar de så kommer de förmodligen att inleda gerillakrigföring. Men innan dess kan de ju också börja plocka in trupper från andra fronter mot IS och vad som händer då går knappt att föreställa sig. Det hela är ett galet företag, säger Umut Özkırmılı.

eFOLKET

NATO-landet Turkiet invaderar de kurdiska områdena i Syrien

Peter Widén

eFOLKET 22/1 2018

Efter att ha beskjutit den syriska Afrinprovinsen med artilleri rullar nu turkiska tanks in i denna norra del av Syrien. Målet är att kossa YPG, det kurdiska partiet PYD:s väpnade gren, och SDF (De syriska demokratiska styrkorna) som är den militära samarbetsorganisation vilken innehåller förutom YPG också arabiska demokratiska grupper.

Det kurdiska partiet PYD har nära band med det i Turkiet verksamma kurdiska partiet PKK. I svenska massmedia upprepas hela tiden att PKK och PYD betraktas av Turkiet som terroristter. Ja PKK presenteras ofta som ”av omvärlden terroriststämplat”. Denna ”omvärld” är framförallt USA, men Sverige och andra stater har svansat efter i denna ”terroriststämpling”. Det handlar alltså inte om någon objektiv vetenskapligt bedömning. Det handlar om att ”terrorist” är en lämplig beteckning att ta till när mäktiga stater ska bekämpa motståndare. Det anti-fascistiska motståndet i Europa under andra världskriget var ”terroriststämplat” av Tyskland. ANC var terroriststämplat av den sydafrikanska apartheidregimen.

Har då inte PKK begått handlingar som måste fördömas. Jo, förvisso. PKK har i den väpnade kampen vid olika tillfällen använt metoder som varit värda att fördöma. Bland annat har PKK till och med använt våld mot andra vänstergupper. PKK var tidigare att betrakta som ett närmast stalinistiskt parti. Vi skriver ”tidigare” eftersom PKK idag tagit avstånd från mycket av sin historia och har idag en ideologi som närmast går ut på att upprätta en federation med lokalt självstyre. PKK:s ledare Öcalan som befinner sej i turkiskt fängelse har varit initiativtagare till denna revidering. I norra Syrien har därför PYD utropat ”Rojava” som ett sådant demokratiskt styrt samhälle. En uppmärksam del i detta uppbygge har varit kampen för att förbättra kvinnornas situation. Mest känt är väl de förband av enbart kvinnor som finns i YPG och som spelat en stor roll i kampen mot I.S.

PKK-styrkor var också avgörande i kampen för att rädda yazidierna från ”Islamska Statens” (I.S.) folkmord på denna grupp i Irak. Något som PKK knappt fick ett tack för. Inte bara den irakiska regimen utan även de dominerande kurdiska partierna i Irak intar en närmast fientlig hållning till PKK/PYD. En av orsakerna är naturligtvis att PKK och PYD är vänsterorien-

terade medans de kurdiska partierna KDP och PUK i Irak är stabilt borgerliga och representerar jordägare och förmögna.

Grunden för konflikten mellan Turkiet och PKK är den turkiska statens systematiska diskriminering av kurderna och statens förnekande av elementära demokratiska rättigheter för kurderna i Turkiet. Och när det gäller våldshandlingar så är det den turkiska militären som stått för huvuddelen.

Under flera år rådde en de facto vapenvila i Turkiet. Det var Erdoganregimen som bröt den för ett par år sedan. Det som hade hänt var att ett nytt parti, HDP, nått stora framgångar i val i Turkiet. HDP har sin bakgrund i den kurdiska miljön men öppnade sej för alla demokratiska krafter. Partiet utvecklades till ett parti för alla arbetare och förtryckta i Turkiet. HDP reste frågan om kvinnors rättigheter och t.o.m. HBTQ rättigheter. För att kunna stämpla HDP som en fara för Turkiet startade regimen nya attacker på kurder i PKK:s fästen i sydöstra Turkiet. Efter den misslyckade militärkuppen tog Erdogan tillfället i akt att slå ner på just HDP som inte hade något med kuppörsöket att göra. HDP-medlemmar fängslades.

När Erdogan nu beordrar sin armé in i Syrien handlar det just om ett fortsatt förtryck gentemot det kurdiska folket och ett förtryck mot all opposition i Turkiet. Regimen har förklarat att alla protester i Turkiet mot krigshandlingarna ska slås ner med järnhand.

PYD:s väpnade gren YPG och SDF är huvudkrafterna i kampen för att krossa I.S. i Syrien. I denna kamp samarbetar YPG med USA. Hur kan detta komma sej? Svaret är att USA just nu prioriterar kampen mot I.S. Och den US-amerikanska regeringen har funnit att YPG och SDF är de krafter som fungerar och som på ett effektivt sätt bekämpar I.S. Någon politisk sympati har inte USA för de syriska kurderna. Märk väl att USA fortfarande "terroriststämplar" PYD:s systerparti PKK i Turkiet. USA:s intresse är att dra nytta av kurderna i kampen mot I.S. Att försvara kurderna mot det turkiska angreppet är något helt annat. Ryssland som också deltagit i ansträngningarna att få bort allas fiende I.S. har inte heller visat något intresse av att riskera sina förbättrade relationer till den turkiska regimen. Kurderna riskerar nu att stå ensamma. Dessutom understöds den turkiska invasionen av styrkor ur den "Fria Syriska Armén", FSA.

Vad är då FSA? När den syriska Assadregimen svarade på de folkliga protesterna med brutalt våld våren och sommaren 2011 ledde det till deserteringar från den syriska armén. Två befälhavare deserterade och ledde sina styrkor över den turkiska gränsen där de fick en bas och utropade den "Fria Syriska Armén". Inne i Syrien bildades väpnade milisgrupper som kallade sej enheter av FSA. Några rekryterades genom deserteringar men huvuddelen bestod av lokala miliser rekryterade lokalt. De som trott att de första deserteringarna skulle följas av ett sammanbrott för den syriska armén fick tänka om. De självtutnämnda FSA-ledarna inne i Turkiet hade ingen kontroll över vad "FSA" gjorde inne i Syrien. Det handlade allt mer om autonoma miliser som dessutom, om de fick stöd från Saudiarabien eller Qatar, utan större problem kunde kasta sin "FSA"-beteckning och istället anmana Jihadismen.

FSA skulle på papperet vara den syriska exiloppositionens (Det Syriska Nationella Rådets, senare Syriska Nationella Koalitionens) väpnade gren. Men i verkligheten hade de civila exilpolitikerna lika lite kontroll på vad som hände inne i Syrien som FSA-officerarna i Turkiet. Det man hade gemensamt med de civila ledarna var att man byggde sin strategi på att USA och väst skulle intervensera. Detta var förutsättningen för att kunna vinna kriget. Den US-amerikanska Obama-regeringen såg inte en invasion som en möjlig framgångsväg (brända som de var av misslyckandena i Afghanistan och Irak och rädda för islamisternas allt större makt i de syriska oppositionsmiliserna).

Dessutom växte al-Qaidas syriska grupp allt starkare. En orsak var korrruptionen och ineffektiviteten bland många FSA grupper. Många milisledare liknade allt mer krigsherrar som roffade åt sej och al Qaida gruppen framstod som mer okorrumpad och effektiv. (Al Qaida gruppen skulle så småningom komma att splittras och ur den splittringen uppstod Islamska

Statens syriska gren).

Det som nu skett är alltså att delar av FSA skiftat sina förhoppningar från USA till den turkiska regimen. YPG och SDF tvingas nu försvara sej. Inget talar för att de kommer att få hjälp från USA.

Den turkiska invasionen in i Syrien får NATO-stöd

Peter Widén

eFOLKET 26/1 2018

Turkiska trupper och flyg attackerar nu kurdiska YPG och dess allierade SDF (som också inom sej har icke kurdiska styrkor). YPG är det kurdiska partiet PYD:s väpnade gren.

Den kurdiska Erdoganregimen har bara en linje när det gäller förhållandet till kurder, inom eller utom Turkiet: Krossa dem!

Vi har i *eFOLKET* i en tidigare artikel [se ovan] berättat att syriska oppositionens väpnade gren nu samordnar sej med de turkiska trupperna och deltar i anfallet på YPG.

På den internationella arenan får den turkiska invasionen mycken kritik men också stöd.

NATO:s generalsekreterare Jens Stoltenberg är en av dom som öppet stöder Turkiets aggression.

Den syriska politiska oppositionen i exil organiserade i Syriska Koalitionen ger nu också sitt stöd. I ett uttalande från koalitionen brännmärks PYD/YPG liksom den i Turkiet verksamma kurdiska organisationen PKK som "terrorister". Koalitionen skriver att det är viktigt att de kurdiska organisationerna krossas och försvinner. Koalitionen är en samarbetsorganisation för borgerliga krafter som hoppats att med stöd från väst kunna störta Assad-regimen.

Vi skrev i vår förra artikel att situationen kompliceras av att USA har ett samarbete med YPG. Inte för att de sympatiserar med kurdernas kamp för nationella och demokratiska rättigheter. USA anser helt enkelt att YPG och SDF är de som seriöst och effektivt bekämpat I.S. – som USA under en tid sett som det omedelbart viktigaste angreppsmålet.

Vi skrev också: "USA:s intresse är att dra nytta av kurderna i kampen mot I.S. Att försvara kurderna mot det turkiska angreppet är något helt annat."

Men Erdogan hotar nu att låta trupper gå in i den syriska Manbijregionen där USA har en bas med soldater. En direkt konfrontation mellan NATO-staterna skulle då kunna bli resultatet. USA ber Erdogan att "trappa ner" sin aktion.

Det som nu sker är motsatsen till vad det syriska folket behöver: Fred!

Jens Stoltenberg som oupphörligt talat om rysk annektering av Krim och rysk inblandning i Ukraina och byggt en militaristisk rustningspropaganda utifrån detta kan utan att rodna ge öppet stöd åt Turkiets inmarsch i norra Syrien för att krossa kurderna!

Och Syriska Koalitionen som framställt sej som demokratins försvarare stöder också invasionen. Koalitionen har ända sedan 2011 byggt sin strategi på att få direkt stöd från USA. Nu har man uppenbarligen beslutat sej på att förflytta sina förhoppningar till Turkiets Erdogan.

Det syriska folkets lidande fortsätter.

Flamman

”De kommer tvingas tillbaka dit där de började”

Jonas Elvander

Flamman 25/1 2018

I fredags inledde Turkiet en militär operation mot den kurdiska enklaven Afrin i nordvästra Syrien. Målet är att upprätta en ”säkerhetszon” och hindra kurdisk kontroll av den syriska gränsen. Men gensvaret från de kurdiska regionerna har varit starkt och Turkiet riskerar att bli alltmer isolerat.

Efter flera dagars truppmobilisering och politiska signaler inledde den turkiska armén under natten till förra fredagen den så kallade ”operation olivkvist”. Artilleri besköt den kurdisk-kontrollerade Afrin-regionen från andra sidan gränsen och stridsflyg utförde räder mot flera byar under två dagar. I söndags började stridsvagnar rulla in över gränsen tillsammans med styrkor ur Fria Syriska Armén som den senaste tiden allierat sig med Turkiet mot de kurdiska styrkorna.

Orsaken till anfallet är ett uttalande från Washington förra söndagen om att man håller på att upprätta en 30 000 man stor kurdisk styrka, ledd av de Syriska Demokratiska Styrkorna (SDF) för att försvara de områden man återerövrat från Islamiska Staten. SDF består till stor del av den kurdiska Folkförsvarenheten (YPG) och Kvinnoförsvarenheten (YPJ), väpnade grenar av det syrisk-kurdiska partiet PYD och som Turkiet betraktar som i praktiken oskiljaktiga från den terrorstämplade turkisk-kurdiska PKK-gerillan. Turkiets president Recep Tayyip Erdoğan sade förra måndagen att Turkiet kommer att ”strypa” den nya styrkan innan den ens fötts.

Civila dödsoffer

Kardo Bokanî är forskare och medordförande i informationsdepartementet i TEV-DEM, den politiska koalitionen som styr i den Demokratiska Federationen i Norra Syrien (tidigare kallad Demokratiska Federationen i Rojava – Norra Syrien), och baserad i Afrin. Han vittnade i måndags via Whatsapp om att den turkiska offensiven redan hade skördat flera civila dödsoffer.

– De senaste tre dagarna har den turkiska armén försökt gå in i Afrin både från luften och på marken. Över 70 turkiska stridsplan har attackerat alla områden i Afrin inklusive civila områden och på marken har de använt stridsvagnar och artilleri. Vid ett tillfälle lyckades de ta sig in i en by som de tidigare hade blivit utkastade ur av SDF. I turkisk media hör man att de bara attackerar militära mål men det stämmer inte. De har dödat 18 civila och 23 ytterligare är skadade. Åtta medlemmar av samma familj har dödat. De hade kommit som flyktingar från Idlib eftersom Afrin var ett lugnt och säkert område tidigare. Befolkningen i Afrin har ökat som ett resultat av flyktingströmmarna. Före kriget bodde en halv miljon där, nu beräknas befolkningen vara 1,2 miljoner. Turkiet attackerar ett område som brukade vara en säker plats för flyktingar från andra delar av Syrien, säger han.

I tisdags hade antalet dödsoffer stigit till 24 civila, 25 soldater ur Fria Syriska Armén som strider på Turkiets sida, 26 kurdiska soldater och två turkiska soldater.

Målet med operationen är enligt Turkiets försvarsminister att upprätta en ”säkerhetszon” som sträcker sig 30 kilometer in på syriskt territorium, ett enormt avstånd för en så liten region som Afrin. Precis som under operationen ”Eufrat-sköld” i mars 2016, som syftade till att hindra kurderna från att länka samman norra Rojava med Afrin och därmed få kontroll över hela gränsregionen mellan Syrien och Turkiet, använder sig Turkiet främst av styrkor ur Fria Syriska Armén på marken. Enligt Bokanî, som nyligen skrivit en bok om politisk mobilisering i norra Kurdistan, bör dock den turkiska attacken inte bara ses i ljuset av kurdernas ökande inflytande efter segern över Islamiska Staten.

– Den här attacken ska inte ses som en post-IS-attack, den bör ses som ett resultat av den turkiska statens ”neo-ottomanska” politik. Erdoğan har uttryckligen talat om upprättandet av ett nytt ottomanskt imperium och de försöker sprida sitt inflytande söder om gränsen till den så kallade ”fertila halvmånen”.

Turkiet alltmer isolerat

En förutsättning för den turkiska offensiven var ett godkännande från Ryssland. Efter möten mellan högt uppsatta turkiska och ryska militärer under förra veckan beslutade Moskva att dra tillbaka de omkring 300 ryska militärpoliserna som fanns stationerade i Afrin. Man gav även Turkiet tillträde till luftrummet över Afrin som kontrolleras av Ryssland. Men relationen mellan Ankara och Moskva är inte okomplicerad.

– Folk här ser det som förräderi av Ryssland. Vi fördömer på starkast möjliga sätt samarbetet mellan Ryssland och Turkiet. Ryssland har ännu inte förstått vidden av Erdoğan's neo-ottomanska ambitioner. Om han lyckas sprida det turkiska inflytandet i regionen kommer det till slut att ske på bekostnad av det ryska inflytandet, därför tror jag att Ryssland gjorde ett stort misstag här, säger Kardo Bokanî.

Rysslands främsta allierade, Syriens president Bashar al-Assad, har i sin tur varit lika fördömande av den turkiska attacken.

De mest ansträngda relationerna är dock de mellan Turkiet och USA som har stött SDF med flygunderstöd och vapenleveranser i deras kamp mot IS, bland annat under återerövringen av Raqqa i höstas. De senares utrikesminister Rex Tillerson sade i förra veckan att USA kommer att stanna i Syrien under överskådlig framtid.

– USA har sagt att de vill stanna i regionen av flera anledningar. Den första är att se till att IS inte återuppstår, och de nämner Irak som exempel där IS uppstod efter att de lämnade landet för tidigt 2011. IS är inte dött än. De har ett ben i graven men det kan fortfarande återuppstå. En annan anledning till att USA vill stanna är för att de vill motverka Irans inflytande. På samma sätt som Turkiet försöker upprätta ett nytt imperium försöker Iran skapa ett slags shia-imperium och de har också varit väldigt uttryckliga med det, säger Bokanî.

Kurdisk solidaritet

Hittills har gensvaret från de olika kurdiska regionerna varit starkt.

– Vi kan se människor på gatorna i alla delar av Kurdistan och har fått uppmuntrande meddelanden från politiker. En politiker i södra Kurdistan (Irak) sade till och med att de är beredda att skicka trupper till Afrin om det är nödvändigt. Man kan också se människor i andra länder som manifesterar på gatorna i solidaritet med kurderna i Afrin, även i flera europeiska länder.

Kardo Bokanî tror att kriget inte kommer att bli särskilt omfattande eller dra ut på tiden, mycket på grund av det hårda kurdiska motståndet. Det kan bero på att en stor del av de mellan 8 000 och 10 000 kurdiska soldaterna i Afrin uppges vara rutinerade soldater ur PKK-gerillan.

– Vi tror inte att det här kriget kommer att spridas alltför långt eller pågå väldigt länge. Det kommer kanske att pågå i två-tre veckor. Den turkiska armén är Nato:s näst största armé men de senaste tre dagarna har de bara lyckats ta över en enda by från vilken de tidigare hade kastats ut. Med det här heroiska motståndet vi ser från SDF kommer den turkiska armén att tvingas tillbaka dit där de började, säger han.

I Turkiet har Erdoğan's regering hotat med att säkerhetsstyrkorna kommer att gripa människor om de protesterar mot anfällen mot Afrin. Bland annat har en politiker från det kurdiska partiet HDP gripits för en kritisk tweet. I tisdags rapporterades även att flera informationsidor på Facebook om Rojava och norra Kurdistan hade stängts ned, inklusive de svenska Rojavakommittéernas sida. Enligt Kurde Kasirga, styrelsemedlem i Kurdiska demokratiska samhällscentret NCDK och medlem i Rojavakommittéerna, är det dock inget nytt.

– Facebook har under flera år nu blockerat och tagit bort såväl privata konton som olika sidor som solidariserar sig med den kurdiska frihetskampen. Våra Facebook-sidor som båda hade tusentals medlemmar förmedlade information om situationen i Mellanöstern samt det demokratiska, feministiska och jämlika samhällsprojektet som byggs av folket i Rojava och Norra Syrien. Facebook springer helt enkelt ärenden åt den turkiska staten. En av sidorna stängdes ner strax före invasionen av Afrin och den andra precis efter, detta för att kunna tysta ner vår informations-spridning om läget i regionen samt protester mot kriget, säger hon.

Internationalen

Solidaritet med kampen mot Erdogans aggression!

Socialistiska Partiets partistyrelse

Internationalen 26/1 2018

I den fruktansvärda situationen i Syrien där folket klämts mellan den brutala Assadregimen, Islamiska Staten och islamistiska och korruperade miliser, stödda av Saudiarabien, Turkiet, Qatar och US A, har kurderna organiserade i partiet PYD och dess väpnade gren YPG tillsammans med allierade från andra etniska grupper i SDF försökt bygga en makt som framförallt kan motstå Islamiska Staten. Erdogans mål med invasionen är att krossa dem.

YPG och SDF tvingas nu försvara sig. USA har förvisso stött dem för att kunna slå mot IS Men att den mäktiga imperialistmakten kommer att skydda kurderna mot den turkiska regimens övergrepp är en illusion. Imperialister handlar utifrån sina intressen. De kommer att vända kurderna ryggen när det passar dem. Eller ännu värre: vända sina vapen mot dem.

Folket i Syrien, araber, kurder och alla andra minoriteter har nu genomlidit sex år av ofattbar förstörelse och våld. Den hämningslösa Assadregimen, IS och olika jihadistmiliser har oupphörligt plågat folket. Saudiarabien, Turkiet, Qatar, Ryssland, Iran och USA har gjort landet till ett slagfält för kamp om inflytande med resultatet total förstörelse. Ovanpå detta kommer nu den turkiska regimens intervention. Folket behöver all solidaritet i kampen mot Erdogans aggression. Och folket i Turkiet behöver nu solidaritet när Erdogan hotar att krossa all opposition mot kriget med järnhand.

Sörjande i Afrin bär kistorna efter människor som dödats i de turkiska anfällen

PYD Demokratiska unionspartiet, i Syrien är en avläggare till Kurdiska Arbetarpartiet PKK som kämpar för större rättigheter och autonomi för kurderna i Turkiet. Dess väpnade gren är Folkets självförsvarsstyrkor, YPG.

Rojava En de facto självstyrande federation som skapades efter att PYD och YPG övertog kontrollen över kurdiska områden i norra Syrien från Assad-regimen 2012.

SDF Syriens demokratiska styrkor, är en YPG-dominerad koalition av arabiska och kurdiska styrkor som bekämpar jihadistgruppen Daesh med amerikanskt understöd.

Fred, bröd och frihet åt folket i Afrin, Ghouta och Aden

Arash Gelichkan

Internationalen 26/1 2018

Bomberna faller över Afrin. Men också över Idlib. Ghoutas invånare hungrar fem år in på belägringen. I Jemen pågår världens idag värsta humanitära kris efter de väststödda saudiernas blockad och bombardemang. Vänstern marscherar till stöd för YPG i Afrin, men har i stort hållit tyst om Assads och det saudiska kungahusets ohyggliga brott. Arash Gelichkan frågar sig varför inte båda kan uppmärksammas?

5 000 människor har flytt undan den turkiska offensiven över gränsen till Syrien och regionen Afrin, numera del i den självutropade kurdiska Rojava-federationen. Turkiet hävdar att man dödat minst 260 personer från "SDF och IS", överdrivet säger det YPG-dominerade SDF som menar att IS inte ens finns i området. Det syriska människorättsobservatoriet rapporterade i tisdags om 22 civila offer för turkiskt bombflyg och artilleri medan den syriska diktaturens styrkor rapporterades hindra flyende från att ta sig till YPG-kontrollerade områden i angränsande Aleppo-provinsen. YPGs raketbeskjutning över den turkiska gränsen mot staden Kilis ska ha skadat 33 personer och dödat en person, enligt turkiska källor.

Samtidigt pågår kriget i Syrien på andra fronter. Belägringen av östra Ghouta utanför Damaskus är inne på sitt femte år och det är en av världens värsta humanitära kriser. Den syriska regimens flygbombningar i rebellkontrollerade provinserna Idlib och Hama fortsätter. En massiv flyktvåg pågår i nordöstra Syrien efter regimens offensiv mot rebellkontrollerade områden, mellan december och januari rör det sig om hela 210 000 människor.

De globala protester som nu hålls mot offensiven i Afrin, här i Stockholm arrangerat av den autonoma vänstern och kurdiska rörelser, sätter inte bara fingret på Erdogan-regimens regionala maktambitioner. Det sätter också fingret på stora delar av vänsterns dubbelmoral i förhållande till det syriska dramat och andra krishärdar i regionen. Hur kan det vara så att massakern i Aleppo 2016 eller den pågående katastrofen i östra Ghouta ignoreras medan en hitintills mer begränsad gränskonflikt med YPG i fokus föranleder express-demonstrationer? Det finns ingen anledning att ställa oroshärdar mot varandra, men det är ändå intressant hur stora delar av vänstern, särskilt den autonoma har ett så enögt förhållningssätt till händelserna i Syrien och vidare.

I Jemen pågår saudiska bombningar och en förödande blockad mot befolkningen som lett till världens just nu värsta humanitära kris med hunger och grasserande kolera-epidemi. De senaste veckorna har vi kunnat se SVT:s nyhetsteam på plats i hamnstaden Aden med utmärklade barn på sjukhus utan resurser, fiskare som inte vågar sig ut på havet på grund av saudiska krigsfartyg, svält och nöd. I allt väsentligt är detta ett proxy-krig mellan USA och Iran med västerländska vapenaffärer och andra intressen som fond. Även här finns en total avsaknad av kritiska vänsterrörelser på europeiska gator och torg.

Visst är det så att Rojava-federationen ses som ett progressivt exempel med kvinnofrigörelse, kamp mot Daesh och någon form av demokratiskt experiment. Det ökar naturligtvis beredvilligheten att gå till försvar för befolkningen i Rojava. Samtidigt väljer man att blunda för den etniska dimensionen där PYD när det kommer till kritan ändå är en rätt nationalistisk

kurdisk rörelse med vissa auktoritära förtecken. Det är inte en rörelse som sökt bygga allianser med andra demokratiska krafter i Syrien och övriga kurdiska partier, tvärtom kantas dess historia av skiftande mer eller mindre oheliga allianser (Assad, Putin, USA osv) och konflikter med andra progressiva rörelser.

Många jublade när YPG-dominerade styrkor rullade in i den av USA sönderbombade spökstaden Raqqa och vecklade ut stora banderoller av den kurdiska PKK-ledaren Öcalan i den arabiskdominerade stadens centrum. De tusentals civila offren för Trump-administrationens skoningslösa bombningar (efter nya lösare riktlinjer från presidenten) var det få som fällde några tårar över. Det som normalt brukar diskvalificera rörelser från vänsterns stöd – det vill säga flygunderstöd från USA och Nato – föranleder inte ens den mildaste kritik mot YPG. Det är inte tal om något kritiskt stöd utan stödet till PYD är både villkorslöst och blint gentemot saker som händer bara några kilometer bortom Rojava. Det är synd i en tid då vi borde kunna både stå upp mot den kapitalistiska auktoritära Erdogan-regimen, massmördaren i Damaskus och de reaktionära saudiernas stryptag på Jemens lidande befolkning; för fred, bröd och frihet åt folket i Afrin, Ghouta och Aden.

Offensiv

Turkiets blodiga invasion

Arne Johansson

Offensiv 24/1 2018

Turkiets bisarrt benämnda "Operation olivkvisten" i den kurd-dominerade och hittills fredliga Afrin-provinsen i nordvästra Syrien har öppnat ett nytt blodigt kapitel i det syriska kriget. Anfallet har under de fyra första dagarna kostat minst 100 liv, varav nästan hälften civila.

Söndagens militära inmarsch inleddes redan på lördagen den 20 januari med hundratals flyg-attacker. Operationen syftar enligt Turkiet till att med stöd av Turkiet-stödda syriska miliser driva ut "alla terroristiska element" från en 30 kilometer djup zon i Afrin, för att därefter gå vidare mot det kurdiska fästet i Manbij. Turkiets mål är att krossa den kurdiska YPG-milisen

och deras närmaste arabiska allierade i de Syrisk demokratiska styrkorna (SDF), som nyligen med stöd av USA har besegrat IS i deras sista fästen i Raqqa och östra Syrien. Turkiets kampanj kan nu ge ökat svängrum åt IS.

Om att striderna kan bli mycket hårda vittnar tidiga uppgifter från det Syrisk observatoriet för mänskliga rättigheter (SOHR). Hittills är det 26 dödsoffer i SDF-milisen och 19 i den av Turkietstödta rebellalliansen, medan Turkiet än så länge endast uppges ha förlorat en av sina soldater.

Enligt Patrick Cockburn i den brittiska tidningen The Independent hade på måndagen endast några få gränsbyar av totalt 350 i Afrin intagits av Turkiet, medan en omstridd höjd och två byar enligt SOHR återtagits under kurdiska motattacker.

Att den turkiske presidenten Erdoğan under helgen också hävdade att Afrin har en majoritet arabisk och turkmensk befolkning och att Turkiet syftade till ”ge tillbaka Afrin till dess rättmätiga ägare” är ett uttalande som andas av etnisk rensning och förutom kurderna även skrämmer kristna och yazidiska minoriteter.

Tillsammans med en liknande turkisk intervention för att skära av de kurdiska ansträngningarna att binda ihop Afrin med de två andra kurdiska kantonerna Kobanê och Jazira som inleddes i augusti 2016 och kallades ”Operation Eufrats sköld” är den turkiska regimen politiska mål att knäcka det PYD-ledda försöket att konsolidera en självstyrande och kurdiskt dominerad federal region i norra Syrien. Det skulle också sänka moderpartiet PKK:s ambitioner att förverkliga något liknande i Turkiet.

”Turkiet kan inte”, sammanfattar en kommentator i den turkiska tidningen Hurriyet Erdoğans linje, ”låta sig bli belägrade eller avskurna från arabvärlden av en kurdisk korridor längs Syriens gräns” eller låta de kurdiska regionerna i Irak och Syrien förenas. ”Sist men inte minst kan Turkiet inte låta den dödsmaskin som USA har försett PYD med, varav vissa element redan har erövrats i operationer mot PKK, komma i PKK:s händer.”

Att inmarschen alls har kunnat ske beror samtidigt på att Ryssland och därmed även Syrien har lämnat luftrummet över Afrin fritt till det turkiska flygvapnet, samtidigt som inte heller USA eller för övrigt EU har rest några invändningar.

Interventionen i Afrin föregicks dagarna innan av häftig turkisk kritik mot ett uttalande från USA:s militär om planer på att skapa en SDF-ledd gränsstyrka på 30 000 man, ett uttalande som dock omedelbart dementerades av Trumps utrikesminister Rex Tillerson.

Även om Tillerson höll fast vid att USA tänker behålla de 2 000 amerikanska soldater som är förlagda i ett tjugotal baser långt öster om Afrin, innebar hans besked om att USA inte tänkte agera i Afrin, utan tvärtom sade sig respektera både Syriens territoriella integritet och Turkiets ”legitima intressen” att ”försvara sig mot terrorismen”, ett tydligt okej till Turkiets inmarsch. Detsamma innebär de uttalanden till stöd för Nato-makten Turkiet som har gjorts av EU och Sveriges utrikesminister Margot Wallström, lätt maskerade bakom en ojande oro för humanitära konsekvenser.

Bittra reaktioner mot dessa svek av sina falska vänner hörs nu från de kurdiska organisationer som än en gång har närt illusioner om att kunna få stöd från USA, Ryssland och EU, som sträcker sig längre än till kriget mot IS.

RS/Offensiv, som självklart stöder kurdernas nationella och demokratiska rättigheter, har också tidigare varnat de syriska kurderna för att liera sig med USA, som när det kommer till kritan är beredda att utan vidare svika dem, liksom för att tillsammans med USA ta sitt krig mot IS utanför de områden som domineras av kurder.

Mycket talar för att det inför den turkiska inmarschen också har skett en hemlig kohandel där Ryssland och Assads Syrien i utbyte mot en öppen dörr för Turkiet i Afrin har fått ett

turkiskt godkännande för ett krossande av den jihadistiska rebell-front i Idlib-provinsen, som leds av en före detta al-Qaida-lierad milis. De intensiva strider som pågår där sedan östra Aleppos fall uppges ha lett till 200 000 internflyktingar. Enligt den överenskommelse om nedtrappningszoner som träffades i Astana har Ryssland och Turkiet ett delat ansvar för en ”pacifiering” av upproret i Idlib.

Allt sedan östra Aleppos fall och att det efter Rysslands, Irans och Hizbollahs ingripande har stått klart att det sjuåriga uppror i Syrien som har stötts av Turkiet och Saudiarabien med flera inte har lyckats fälla Assad-regimen i Damaskus är den öppna frågan framtiden för den stora kurdiska region som har befästs under det USA-stödda kriget mot IS. I ett läge där Assad själv är för svag att kuva de syriska kurderna ser det i dagsläget ut som att Ryssland och regimen i Damaskus har gått med på att låta Turkiet göra skitjobbet att kväsa dem i utbyte mot en rysk-turkisk fred i Syrien.

Då blir nästa fråga om USA i nästa skede (troligen) finner sig i att ge upp sina positioner öster om Eufrat och om PYD, PKK och YPG mer eller mindre ensamma i så fall kommer att visa sig beredda att ta kriget till sista man eller kanske pressas att försöka rädda vad som räddas kan genom att låta en försvagad regim i Damaskus återta kontrollen innan den tas med våld av Turkiet.

Socialister världen runt har en solidarisk plikt att stå upp för kurdernas nationella och demokratiska rättigheter. Men såväl det bittra bakslaget för kurderna i Irak som nu i Syrien visar att de inget har att hämta på att förlita sig till allianser med vare sig USA eller andra stormakter.

Först med en revolutionär förändring i en demokratisk och socialistisk nära allians med de breda massorna av regionens arbetare och förtryckta folk kan de styrkeförhållanden skapas som kan garantera kurderna och andra minoriteter deras nationella självbestämmanderätt.

Proletären

Andra stater måste lämna Syrien och dess folk ifred!

Patrik Paulov

Proletären 23/1 2018

Turkiets invasion av nordvästra Syrien utgör ännu ett i raden av fientliga angrepp mot syriskt territorium. Det fördöms av Syrien och omvärlden. Men det talas tyst om att den syriska opposition som Sverige och västvärlden stött med pengar och vapen deltar för fullt i Turkiets blodiga angrepp.

Utvecklingen i Syrien går åt rätt håll. När IS, Jabhat al-Nusra och andra utlandsstödda väpnade grupper förlorar territorium skapas möjligheter för fredlig återuppbyggnad och flyktingar börjar återvända.

Under denna och nästa vecka görs nya försök för att komma närmare en fredslösning på konflikten. FN kallar till en ny runda av Genève-samtal, och Ryssland bjuder in till en dialogkonferens i kurorten Sotji. Gästlistan till den sistnämnda omfattar över 1500 personer.

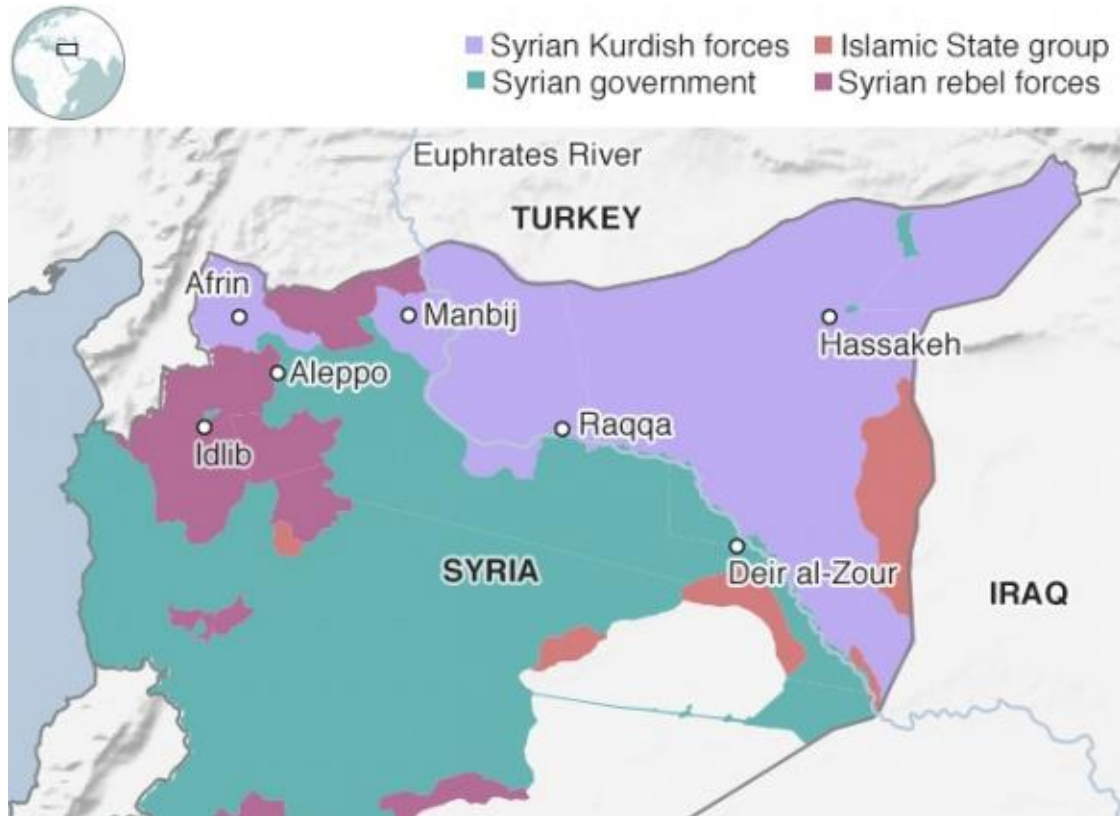
Det finns ett återkommande problem. Varje gång det finns hopp om att föra det åtta år långa kriget närmare ett slut är det någon av de inblandade krigförande staterna som, i syfte att värna sina egna intressen, försöker sabotera fredssträvandena.

Det är vad Turkiet nu gör kring staden Afrin i nordvästra Syrien.

Det är väl känt att Turkiets allt mer maktfullkomlige president Recep Tayyip Erdogan under hela kriget sett de kurdiska grupperna i Syrien som en lika stor fiende som den syriska regeringen Assad. Lika känt är att den turkiska regeringen är vansinnig över att Natovännerna USA, Frankrike med flera lierat sig med Syrienkurdiska PYD, i syfte att etablera en

permanent militär närvaro.

Att markera mot västs samarbete med de kurder som Turkiet stämplar som ”terrorister”, och att på samma gång stärka landets position inför kommande fredskonferenser, är några av orsakerna till den pågående invasionen av syriskt territorium.

Något det talas tyst om i medierapporteringen är att invasionen backas upp av syrisk oppositionskoalitionen och dess väpnade grupper, som vanligtvis går under beteckningen Fria syriska armén.

I ett officiellt uttalande från oppositionskoalitionen den 21 januari sägs att ”Syriska koalitionen uttrycker sitt stöd för den operation som satts igång med deltagande av Syriska nationella armén [Fria syriska armén] ... i samarbete med Turkiet och med stöd av Turkiets flygvapen”.

I uttalandet sägs att syftet är att ”befria ett antal städer och byar i norra Syrien från terroriststyrkor”, det vill säga kurdiska PYD.

Syriens regering har kraftfullt fördömt den turkiska invasionen och hotat skjuta ner turkiska plan över dess territorium. Men möjligheterna för Syrien att stoppa angreppet är små.

Dels kontrolleras området kring Afrin inte av den syrisk regeringen utan av kurdiska styrkor som samarbetar tätt med USA:s krigsmakt.

Dels är syriska armén och dess allierade redan indragna i flera pågående operationer för att befria städer och byar i andra delar av Syrien från IS, al-Qaida och andra utlandsstödda grupper. Vilket den turkiska militärledningen är väl medveten om när den nu väljer att gå in i Syrien.

I västvärlden hörs upprörda röster över det turkiska angreppet. Det är bra och viktigt, för det kommer precis som tidigare angrepp att resultera i nya dödsoffer och orsaka än mer förstörelse. Men det finns ett stort mått av hyckleri bland de som nu kritiserar Turkiet.

Ett exempel på det är Frankrikes regering, som kräver ett slut på Turkiets aggression och vill att FN:s säkerhetsråd ska ta upp frågan. Men Frankrike tillhör de europeiska stater som finansierat och beväpnat den syriska oppositionen och de ”rebeller” som nu strider tillsammans med den turkiska armén.

Ett annat exempel är Vänsterpartiets ledare Jonas Sjöstedt. Till Sveriges Radio säger Sjöstedt att han vill att utrikesminister Margot Wallström ska kräva av Turkiet att ”lämna det här området i Syrien ifred”. Sjöstedt säger att anfallet på ”kurderna som besegrade islamiska staten” är ”ett brott mot folkrätten och internationell lag”.

Det är ett magstarkt uttalande av Sjöstedt med tanke på att Vänsterpartiet har stått bakom Sveriges långvariga stöd till den syriska oppositionskoalitionen. En opposition som från första stund varit nära allierad med Turkiet. En opposition som upprepade gånger krävt att västmakterna ska kränka folkrätten och bomba bort Assad från makten. En opposition vars flaggor varje år syns i Vänsterpartiets första majdemonstrationer.

Turkiet måste ut ur Syrien. Men lika självklart måste USA, Frankrike, Saudiarabien och alla andra länder som direkt eller via ombud deltar i kriget lämna Syrien och dess folk i fred. För närvaron av tusentals USA-soldater i östra Syrien är i grunden lika folkrättsvidrig och ett lika stort hinder för en fredslösning som den turkiska invasionen i nordväst.

Revolution

Stöd Syriens kurder mot turkisk invasion!

Hamid Alizadeh

Revolution 22/1 2018

[OBS Originalen till denna artikel publicerades 19 januari (på engelska), dvs innan invasionen inleddes]

Det verkar som att Turkiet har inlett eller snart kommer att inleda en attack mot den kurdstyrda enklaven Afrin i nordvästra Syrien. Förberedelserna för denna operation har pågått i flera månader. Turkiska styrkor har omgett områden från syd och, från öst genom sina allierade – den så kallade Fria syriska armén – och har både befäst och bombat området under de senaste veckorna.

För Erdoganregimen är en självständig kurdisk enhet invid den turkiska gränsen ett hot, eftersom det skulle stärka rörelsen inom den förtryckta kurdiska minoriteten i Turkiet. Han

har aldrig gjort någon hemlighet av det faktum att hans huvudprioritet i Syrien för närvarande är att besegra den kurdiska rörelsen, vilken leds av PYD som är en systerorganisation till PKK i Turkiet.

Massmedia i väst har varit tysta om dessa händelser. Dessa försvarare av "frihet och demokrati" ignorerar det faktum att 200 000 män, kvinnor och barn hotas av den brutala och mordiska turkiska armén. Washington, som har använt kurdiska styrkor för att slåss mot ISIS, tvådde sina händer för några dagar sedan i förberedelse för vad som komma skulle. Pentagons talesperson major Adrian Rankine-Galloway sade om Afrin den 16 januari, "vi ser inte [kurderna] som en del av vår 'besegra ISIS'-operation, vilket är vad vi gör där och vi stödjer dem inte. Vi har inget alls med dem att göra." EU:s ledare har själva ingått ett skamligt avtal med Erdogan för att stoppa inflödet av flyktingar från Mellanöstern och har nu tigit om detta.

Recep Tayyip Erdoğan

Den sista pusselbiten var Ryssland, som bjöds in till Afrin av PYD för omkring ett år sedan för att agera säkerhetsventil mot den turkiska aggressionen. Men efter en serie förhandlingar under den senaste veckan deklarerade Ryssland att de drar tillbaka sina styrkor i morse, vilket omedelbart verkar ha följts av att Turkiet inledde sin kampanj.

Assadregimen, som själv fiskar efter fördelar, varnade igår för att man skulle skjuta ned turkiska flygplan, men som Turkiets försvarsminister Nurettin Canikli sade på fredagen: "Turkiet är mycket medvetna om att Assadregimens förmåga att göra verklighet av sina hot mot Turkiet är 'begränsade'." Assadregimen är bara Ryssland och Irans gisslan, vilka uppenbart har slutit ett avtal med Turkiet. I vilket fall verkar det som att Assadregimen har blivit neutraliserad. När de ryska trupperna drog sig tillbaka kom det rapporter om att de kurdiska ledarna sträckt ut en hand till den syriska regeringen om att den syriska statens institutioner skulle återvända till Afrin och om att hissa den syriska flaggan där. Det har rapporterats att regimen nekade.

Som alltid är "små" nationer bara småpotatis i de stora makternas spel och kamp. När de väl har använt dem har de inga betänkligheter över att krossa dem eller låta andra göra det. USA, Ryssland, Iran och Assadregimen har alla vid ett eller annat tillfälle lovat kurderna någon form av stöd. Till och med Erdogan har lutat sig mot den kurdiska rörelsen i Turkiet fram till

2014, när det kurdaserade HDP-partiet plötsligt blev ett hot mot hans styre. Men den härskande klassen har inga permanenta vänner eller fiender – den har bara permanenta intressen. Inga av Mellanösterns härskare har något intresse av ett oberoende Kurdistan, vilket skulle hota den irakiska, syriska och iranska staten. Det som äger rum nu är ett tecken på åt vilket håll det kommer att gå även i de andra kurdkontrollerade områdena i Syrien.

Det kurdiska folket kan inte lita till någon annan än sig själva och de andra förtryckta arbetarna och fattiga massorna i regionen. Revolutionen i Rojava ägde rum som en del av den ursprungliga syriska revolutionen och lyckades bara på grund av dess revolutionära och demokratiska metoder, som tilltalar stora delar av regionens fattiga och arbetare. Det är dessa metoder som kan rädda Afrin nu. Det första som behövs är ett upprop till och allmän mobilisering av de kurdiska massorna i Turkiet, Irak och Iran: ett upprop om massdemonstrationer och strejker i alla kurdiska områden för ett slut på det brutala ensidiga kriget mot kurderna. För det andra bör man uppmana alla arbetare och fattiga i dessa länder att ansluta sig till de kurdiska massorna i deras kamp mot de reaktionära härskarna, i synnerhet i Turkiet, men även i Syrien, Irak och Iran. Slutligen måste ledarna för arbetarrörelsen i väst avslöja hur deras egna regeringars kriminella beteende gör dem medskyldiga till Erdoganregimens brott.

Det kurdiska folkets kamp för rätten att leva i frihet som de själva önskar och för att ha ett eget land, är alla arbetares kamp mot kapitalistklassen, som hotar att dra ned hela mänskligheten i fullständigt barbari.

- Stoppa kriget mot kurderna!
- Krossa Erdoganregimen, som består av mördare och skurkar!
- Krossa imperialismen!
- Stöd de kurdiska massornas rätt att bestämma sin egen framtid!
- Länge leve den internationella solidariteten!

Original: [Support Syria's Kurds against Turkish invasion!](#)